

кова богата, има толкова бедни и гладни?

— Ха, ха! — извикалъ Шишко. — Че на това е много лесно да се отговори, царю честити! Има гладни, защото още не сж обѣдвали!

Намръщилъ се царьтъ.

— За тоя отговоръ заслужавашъ не сто, а двесте тояги! — извикалъ той. — Ама хайде стигать и сто!

— Чакай, царю честити! — обадилъ се хитриятъ Шишко. — Азъ не съмъ самъ. Имамъ побратимъ. Съ него дѣлимъ всичко. Но понеже азъ вече ядохъ на друго мѣсто, сега ще ги дадешъ тия тояги на него. Пратй човѣкъ да го попита — не е ли вѣрно, че азъ вече ядохъ и сега е неговъ редъ.

Изпратилъ царьтъ човѣкъ

при Вейча. Попиталъ го той и Вейчо отговорилъ:

— Вѣрно е, Шишко вече яде, сега е мой редъ.

Тогава слугитѣ го грабнали и му ударили сто тояги. Охкалъ, викалъ Вейчо, но напраздно. Изялъ боя. Но най-после разбралъ какъвъ побратимъ има.

Дошелъ и неговиятъ редъ да се яви предъ царя. Царьтъ го попиталъ:

— Я ти ми кажи, защо глупцитѣ сж повече отъ умницитѣ въ моето царство?

— Защото и азъ съмъ между глупцитѣ, царю честити. — отговорилъ Вейчо. — И защото се водимъ по ума на хитрецитѣ. И той разказалъ на царя патилата си.

Засмѣлъ се царьтъ. Много му се харесалъ отговора на Вейча.

— Слушай, — казалъ той. — За царски съветникъ ти не си. Но ми се харесвашъ и ще те взема въ двореца. Кажи ми какви желания имашъ?

— Имамъ, царю честити, — отговорилъ Вейчо, — само едно желание. Да вземешъ въ палата си и побратима ми Шишка.

